

ИВАЙЛО ПЕТРОВ
СМЪРТТА НА ЕДИН РИЦАР

chitanka.info

Минаваше обед. Аз все още газех из блатата около Искъра. Ботушите ми потъваха в рядката кал. Пушката тежеше. Мъчеше ме жажда, ала не спирах да почина. Въображението властно ме караше да вървя напред. Всеки миг очаквах да чуя тревожния писък на лекокрила бекасица или да зърна ято патици.

Полето се разстиляше надлъж и шир. Пусто, морно, упоено от първите ласки на слънцето. Наоколо лежеше неспокойната тишина на ранната пролет и в нея се долавяше могъщият порив на възродения живот. Угарите димяха с бяла пара. Блатата целуваха суровата девствена синева на небето. Горے, навръх планината, белееше сняг и сякаш всяка минута чезнеше в люта борба със слънцето. Оттам слизаха в луда надпревара реки и потоци. Природата се готвеше за своето велико майчинство.

Слънцето наклони на запад. Угасна леката мараня, която трептеше над полето. Смесените, убити багри на селата се открийа ясно в сивата далечина. По сипеите на отсрещните планини паднаха ръждиви сенки.

Уморен и примирен с несполуката, турих пушката на рамо и се упътих към близката железопътна спирка. И тогава зърнах две патици. Силуетите им бавно плуваха по гладката повърхност на блатото, отразило златистия блясък на залеза. Припляскваха с криле, гмуркаха се, боричкаха се. После допираха човките си и дълго стояха една срещу друга, унесени и забравени.

Захласнати в любовната игра, те не ме забелязваха. Бяха подалеч от изстрел, но и да бяха по-близо, не щях да вдигна пушката. Тази благородна мисъл ме изпълни с гордост и достойнство. Радвах се на себе си, че стоя и гледам тайнството на една любов, потиснал тъмните инстинкти на човешкото си сърце. Но треперех като трескав. Знаех, че мога да ги издебна лазешком и да ги убия. Извадих патроните от цевите, сложих ги в джоба си и тръгнах напред. Никога не бях се измъчвал така между доброто и злото. Никога една добродетел не беше ми струвала толкова терзания. Обърнах се настрана да не гледам птиците и тогава съзрях едно старо, изоставено гюме. Ако се закриех зад него, можех да ги стигна с изстрел. Трябваше да прегазя канала. Буйната вода, която идеше от върх планината, напълни ботушите, обгърна ме до кръста и почна да ме тласка назад.

Залегнах до гюмето. Патиците се любеха.

„Не! — казах си. — Няма да ги убия. Не мога. Само ще се прицеля. Ще задоволя жестоката си страст, без да ги смутя, и ще си отида.“

Сърцето ми биеше силно. Черните върхове на цевите ту докосваха патиците, ту се отклоняваха.

Стрелях.

Над блатото се вдигна сребристо облаче от пръски. Патиците излетяха и се извисиха над слънцето. Описаха кръг и минаха над гюмето. Стрелях още веднъж. Едната патица трепна, крилете ѝ се отпуснаха и тя падна на няколко крачки от мен. От цевта на пушката струеше тънка ивица дим. Наоколо миришеше на пролет и барут.

Патицата лежеше върху водата с разперени криле. Беше пепелявосива, с кафяви точки. Само на опашката ѝ имаше бяла рязка. Човката портокаловожълта, украсена със светли ресници. Беше лопатарка.

Седнах върху гюмето и запуших. Не смеех да отида при лопатарката и да я взема, но изпитвах удоволствие, че тя лежи пред мен смъртно устрелена. И докато я гледах, аз си спомних от разказите на стари ловци, че когато женската падне мъртва, мъжкият се върти около нейния труп и сам става жертва.

Това бе вярно. Лопатарят, който бе отлетял, скоро се завърна. Мина над мен, загуби се в светлината на залеза и се зададе от противоположната страна. Летеше ниско. Чувах шума на крилете му. Виждах как многоцветните багри на оперението му пречупват лъчите и ту се открояват ярко, ту се преливат в синкаво-зелено или оранжево-червено. Стрелях. Той не трепна и не промени посоката си. Отлетя в далечината. Напълних цевите и го зачаках. Той пак дойде. Между нас започна борба.

Той слизаше все по-ниско. Чувах как от гърдите му се изтръгват звуци на голяма, неотразима скръб. Оная скръб, която човекът би изразил с викове... Той ме пленяваше с красотата и рицарския си порив към смъртта. Мина ми през ума смътната и ужасяваща мисъл, че искам да го убия, защото е въплъщение на горда и мъжествена красота. Студ мина по тялото ми. Ръцете ми почнаха да треперят. Ала на следния миг ме овладя необикновено спокойствие. Не изпитвах нито угризение на съвестта, нито съжаление към него. Трябваше да го убия.

Целех се бавно и внимателно. Изстрелях всичките си патрони. Остана ми само един...

Лопатарят кръжеше над главата ми все по-смел и беззащитен, сякаш искаше да ме убеди със своя подвиг. Увереността ми да го убия започна да отслабва. Ръцете ми отново отмаляха. Погледът ми се замъгли. Виждах едно тъмно петно, което трептеше във въздуха и се приближаваше към мен. Натиснах спусъка за последен път.

Облаците плуваха кротко по небето. Земята дишаше бяла пара. Природата тръпнеше от любов. Турих пушката на рамо. В душата ми тежеше страшна пустота. Преди да си тръгна, погледнах към блатото. Оттам ме гледаше едно живо рицарско око.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.